

A csitri technikus, a fiatal mérnök és a tartókötel

Nyár közepe óta a Szabadság- és a Petőfi-hídon utazóknak, no és a Műgyetem előtti Duna-part sétálóinak új látványosságot nyújt az a két, egymástól fél kilométerre álló vörösré mázolt acélépítmény, amelyen nagy tábla hirdeti, hogy itt ütötte fel sátrait a Magyar Kábel Művek Erzsébet-híd építőinek részlege. A sátrakat szó szerint kell érteni, mert a két építmény mellett állnak, köztük pedig ott terpeszkednek teljes hosszúságukban a miniumtól virító kábelek.

— Nem kábelek ezek, hanem zárt rendszerű acélkótelek — világosít fel az egyik sátor árnya alól kibújó fiatalember.

— Nem is tudom, ki nevezte el olyan szakszerűtlenül kábelnek — kotnyeleskedik bele egy leány az induló beszélgetésbe.

— Lantos Gusztáv vagyok — mutatkozik be a fiatalember.

— Magát keresem. A gyár vezetői mondták, hogy maga vezeti a hídkábel... azaz, kőtelgyártó munkálatait.

— No, az túlzás, hogy én vezetem, én csak a főnököm, Farkas György szárnysegédéként irányítgatom a munkát, amelyet most már nem a gyárban, hanem itt végzünk. Ez a rakpartrész felel meg ugyanis

a legjobban a mérés követelményeinek. A mérést Kárpáty Katalin mérnök, gépészmérnök végzi — int a kislány felé.

— Te?!

— Engem bíztak meg velem! — mondja Kati magabiztosan, valami hallhatatlan twistmelódiaira, jólesően nevetgélve a csodálkozó, hitetlen kérdésen.

— Nem túl — hogy is mondjam — felelősségteljes, nehéz munka ez ilyen ifjú technikusnak?

— Már három éve technikus vagyok és különben se olyan komplikált!

— Elmagyaráznád, hogy mérést?

— Kérlek, nagyon szívesen! A mérést úgy végzem, hogy miután a kötelet tisztán erővel megfeszítettk, megmértem a kábel hőmérsékletét és átszámítom, hogy annak megfelelően mennyit kell levágni belőle. A hossz tíz Celsius-fokra van megadva; tíz fok eltérésnél 6 centimétert nyúlik a kötel. Emellett nem minden kötel lesz egyforma hosszú, azt is figyelembe kell venni. Ha mindezt kiszámítottam, már csak a mérőszalag hőmérsékletét kell megmérni és átszámítani és a kapott értékek szerint kiszámítani a kötel végső hosszát, lemérni és a kijelölt helyen levágni.

Tévedni nem lehet, mert a 458 méternél csak tíz centivel lehet több, vagy kevesebb a hosszúság. Ugye, milyen egyszerű?

— Hát... nem is látszik olyan egyszerűnek.

— Nem bizony — vette át a szót ismét az ifjú mérnök. — Mennyit törtem a fejemet például a kötel hőmérsékletének biztonságos mérésén! A vágással is volt probléma... — Hogyan?

— Összefogtunk néhányan ifjú szakemberek és szerkesztettünk a célnak legjobban megfelelő vágógépet, de nem készítettük el, mert a tmk üzemvezetője azt mondta, hogy nem tud hozzá gépet adni. Mi mondtuk, hogy megcsinálnánk éjjel is, vagy a megmunkáló gépeken dolgozó srácok rávernek a napi munkájukra és elkészítik munkaidőben, de nem lett belőle semmi.

— Kár. Izgulnak a végső sikerért?

— Természetesen. A nehezen ugyan már túl vagyunk, mert a 122 tartóköteleből ma lemértük a 102-eset is. Hátra van még húsz tartókötel és 56 darab függesztőkötel. Az idővel nem állunk rosszul, mert körülbelül kéthetes előnyünk van és reméljük, hogy november 30 helyett már tízedike körül befejezzük a munkát.

A Magyar Kábel Művek vezetői mondták, hogy nála lelkiismeretesebb szakembert nehezen találtak volna erre a felelősségteljes munkára. Ebben igazuk van és kellemes meglepetés tudni, hogy a hidépítés egyik legprecízebb műveletét rábizhatták egy csitri technikusra és egy kezdő éveit taposó mérnökre.

Bozsik Valéria